

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosé ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosé da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džeň pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana,
Njeh či khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će

F.

Šserbske njedželske lopjeno.

Wudawa šo kóždu šobotu w Šsmolerjez knihiczišcžećni w Budyščinje a je tam ša šchwórtlětnu pšchedpłatu 40 np. dostacž.

5. njedžela po šwjatej Trojizy.

Šap. št. 5, 34—42.

O hdy by šymny abo čzopły był, šteji raš w šjewjenju šwj. Jana, a Šhryštuf šam něhdy džěšče: Šchtóž njeje ša mnje, tón je pšhecziwo mi. Šloty šrijedžny pucž potajkim njeje, po kotrymž čzedža džěšnišči džěň kščešczijenjo tał radži kšhodžicž, položju šwojeje wutrobny jeno temu Šnjejeje podacž, š drugej pał šwětej pšchišluchecž, to šda šo jim došahaze a tež móžne, runjež Šesuf šam rjeknje: Ničto njemóže dwěmaj kšjesomaj šluzicž. Tajki muž šteji tež w džěšnišchim tekšče pšched nami, Šamaliel, šlawny wucžer Šauluša; wulke šłowo šłyščišči š jeho erta wuńcž, ščłoda jeno, šo na pucžu štejo wošta a k prawemu kónzej njedóndže, a pšches to je jeho š džěla wěšče dobra a prawa rada š džěla tež wopacžna. A hdyž njemóžemy to jemu, kiž hiščeže žyłe na šarifejškim štejšičežu šteješče, tał jara ša šło wšacž, šo šo hiščeže njehašče ša Šesufa a jeho japosčtołow roššudžicž, čzim bóle mamy my, kotšiz šmy w kšchesczijanštwje rošwucženi, wot kšchesczijanškich štaršchich a wucžerjom wocžehnjeni, šo pruhowacž, tał š nami šteji, hacž je woprawdže tał kaž dyrbi bycž: Šesu, ja šym žyłe twój. Duž wopomńmy Šamalielowu radu: 1. Boži škutł njemóžecže škašecž, w tym je wona prawa, ale 2. dajče tym ludžom, Šnješowym japosčtołam, pokoj a pušcžecže jich, w tym je wona wopacžna.

1. Wyšoka rada je šašo raš hromadu šupila. Šchto

čzinimny? to praschenje je wščem wjele mjeršanja a hłowu-šłamanja nacžinilo. Widžachu wšchał, tał mějachu japošchtoljo džěň wote dnja wjazy pšchwišta, tał tuczi mužoj šo ani hroženja ani druhich pšchescžehanjow njebojachu, wjele bóle šjawnje předomachu: Njeje w druhim šbóžnosčž. Š wulkimi nadžijemi hladachu tehodla wščitke šobuštawy rady na Šamaliela, pišmawucženeho a wyšozy waženeho pšched wščitkim ludom, a š napjatošcžu kěžbowachu wščitžy na jeho šłowa. Wón potaša jich na dweju šběžkarjom, Šheudaša a Šudašcha, kotraž běščaj pał bóršy niž runje kšwalobny kónž wšaloj, a mēnjěšče šnadž w potajnym, šo šo japosčtołam tež tał pónđže. Wěšty pał šebi njebě. Duž radžěšče: Wocžakajče, tał šo ta wěž rošwije, je-li wot Boha, njebudžecže to móž škašecž, je-li pał wot čzłowjekow, dha šahinje. Wudra rada bješ dwěla: Šamaliel bě wucženy došcž, šo wjedžěšče: Wščitko druge šahinje, Boži škutł pał woštanje. Wón njebě podarmo šary šakoň ščtudowal, hdyž je wo šachodnosčzi wšcheho šemškeho hušto rěčžane a špěwane, wón mējěšče wotewřenej woczi ša wšchědne šhonjenje: Wšcho čžěto je jako trawa a wščitka čzłowjecžna krašnosčž je jako kwětkka na polu, wón šnajěšče hódnosčž čzłowškeho naroda: Šara hubjena wěž je wšchěch ludži žiwjenje, wón wjedžěšče se štawinow: Móžni budža bješ mozy přecž wšaczi.

A my mohli jo tehorunja tež derje došcž wjedžecž: Boži škutł njehodži šo škašecž, haj, my mohli jo wjele lěpje wjedžecž byžli Šamaliel. Šchto šmy tola wščitko namuškli wot jeho čžaša šem, pšchibjerali w pónnacžu

wščitkich wězow, kóžde džěcžo džěnsnišchi džěń wě, so cžłowiska móz žama wjele njedokonja, wě wošebje, so cžłowjekow hordosć dolho njetraje a so, sčtóz chyzšche prawje wyšoko horje, cžim hlubšcho padnje. My džěnska wošebje tež wjele lěpje snajemy stawisnu kšesćizianstwa a kšesćiziansteje zyrkwe, wěmy, so semja a njebjo sańdzetej, ale Knjesowe słowo do wěcžnosće wostanje, so Knjesowa zyrkej kaž skała kručze a njepowalnje steji, kaž dolho žo wot njeje a w njej Bože słowo prawje a cžisće wuczi. Wulke wichory je wona hižo pschětrala, duž budže tute žnadnišche wěstiki džěnska tež pschětracž. Kada Jerusalemka žama njesteji se žwojim njerosomnym hawtowanjom pschecžimo Bohu a jeho žalbowanemu, móžnišchi džžli wona žu žo spjecžowali pschecžimo Božemu skutkej, a tola je stajnje rěkało: Dha žy tola dobył, Žesufžo Galilejski! Něchtóžkuli je chžyl žwojeho Boha mišctrowacž a jo džěnska hišcže chze, a na kónzu je tola tak było, kaž Žesajaf rjeknje: Wěda temu, kiž se žwojim stworicželom prawuje, to je, hornž i horncžerjom hliny. Něchtóžkuli njeje chžyl srosymicž, so žu Bože myšle a pucže hinašche a wyschšche džžli našche, njeje žo chžyl šhibowacž, duž je Bóh jeho šlemił.

Ach, so bychmy tehodla bóle na Gamalielowu radu pošluchali: Boži skutk njehodži žo škasycž! Tuta rada je wošebje tež tehodla wulkotna, dokelž i teho pošnacža wukhadža: Bóh je prawy a žwěrnny. Haj, tak je, kaž kher-
lusch spěwa: Sčtož Bóh tón Knjes tu stworił je, to je tež šdžeržecž žlubik. Ach, so bychmy njepschecželjo teho Knjesa pošnali, so Bóh dawno hišcže njepschestawa bycž a škutkowacž, hdyž jeho bycže pscheja, a so ma wón móz, wšchěch njepschecželow pobicž, kaž je to husto hižo cžinił. Ach, so bychmy tež my Boži pschecželjo tutu radu pschijeli a bóle po tym cžinili: Dowěr žo, luba dušcha, žo spušcžej na Boha! Pschetož: Boži skutk njehodži žo škasycž, w tym ma Gamaliel prawje.

2. Ale w tym: Dajče pokoj tym ludžom a pušcžecže jich, w tym wón derje njeradži. Čžehodla pať niz? Njeje dha to dobra myšlicžka: pschihladujče, sčto i teho budže? Wocžafajče a potom žudžče? Haj, w semiškich, wot cžłowjekow sarjadowaných wězach drje je husto žyle prawje, so wocžafujemy, ale sčtóz wot Boha pschińdže, chze mēcž swólniwých a hotowných cžinjerjom. A so japoschtoljo žami wot žo njerēcžachu, se žwojeje mozy tajke škutki njedokonjachu, to dyrbjesche Gamaliel tola pošnacž. Duchowne wězy chzedža stajnje duchownje wobhladowane bycž, a to je tamny mudry pišmawucženy šabyl. Tež w tym je žo mylił, hdyž mēnjese, so je wuspěch jeneje wězy abo myšle hódnošče prawa mēra. Někotražkuli šla wěz abo myšl ma druhdy wulke wuspěchi, Theudaš a Žudašch staj we žwojim cžafu wjele pschiwišowarjom mēloj, sčto je na pschiklad Napoleon dokonjał, kaž je ludži křjudował, kaž džěnska njewěrjazy wustupuja, mnošy jim hołdujo pschipaduja, ale sčto chžyl prajicž, so žu tajke wuspěchi dopočasmo teho, so je ta wěz žama dobra? A sčto chžyl, je-li rošomny, Boha a Žesufa a jeho žwjatu zyrkej wopušcžicž, dokelž njeje i jich šwontownymi wuspěchami tak, kaž by rady widžal? Wo šnutškomnu hódnošč a wot-
tyknjeny kónž žo jedna, niz wo šwontowny wuspěch. A dokelž Boža wěz, Boži skutk stajnje i dobremu kónzej wjedže, dyrbišch hinať cžinicž džžli Gamaliel, niz pschihladowacž, ale radošnje žo Božemu skutkej pschisamknyč, jón srosymicž špytacž, niz liwki, ale cžoply bycž. Žimy

Žesuf, a teho dyrbjesche Gamaliel šnacž, tež žime, niz morwe, niz pschihladowaze dušche trjeba, ale tajke, kotrež jeho i wješelom witaja: Čžehi nuts do žwojeho hrodu! Ach, kaž žyle hinať móžese tehdy bycž, Gamaliel dyrbjesche prajicž: Boži skutk njehodži žo škasycž, a tu tola widžicže, so je Bóh i Žesufom a i jeho japoschtolami, duž pošcže, pschisamkny žo jim, ja žym přeni, kiž to cžini. Njedyrbjesche žebi Gamaliel dale prajicž, so, hdyž žebi něsčto jeno našdala wobhladašch, ženje jo prawje šesnacž a pschede wšchěm lubowacž njemóžese?

Tak je israelski lud dale pschihladował, njeje žimje džěl brał na šbožu, kotrež žo jemu pošcžowasche, a duž je žo škasyl. Ach, so žo njeby nam tak šesčlo! Na pucžu i temu woprawdže šforo žmy. Šak wjele hinašche a lěpsche cžafy bychmy mēli, hdyž bychmy žo kručzišcho i temu Knjesej džerželi, niz njedželu jeno, ale wščitke dny jeho mjeno cžesćili, jemu žlužili, i jeho nohomaj žedžo jeho rēczi pošluchali, niz woběmaj, Bohu a žwětej žlužicž chžyli, a tak na žwojej dušchi šštodowali, pschetož sčtóz njeje ša mnje, žyle ša mnje, je pschecžimo mi, praji Knjes Žesuf. A kaž žyle hinať a lěpje by było, hdyž bychmy wodžerjo našcheho luda tak našdala njestali, wošebje sčtož nabožinu a nabožinske žiwjenje nastupa, njebychmy myšlili a tež ša tym žo šadžerželi: ach, tajke wězy žu jeno ša niski, prošty lud, my to wjazy njetřebamy.

Wobhladajmy žebi japoschtolow: Kunjež buchu šchwifani a bu jim šakasane, so bychmy njerēcželi w Žesufowym mjenje, woni tola i wješeloscžu wot woblicža rady woteńdžechu, so bēchu doštojni byli, jeho mjena dla hanibu cžerpicž. Wobhladajmy žebi jich křoblošcž a cžimny po tym: Ža žo njehanibuju ewangelija wot Křřystuša, so by nam tež kaž japoschtolam Knjesoweho mjena dla hanibu a hanjenje cžerpjazym junu to: „Šbóžni šče wy!“ napšchecžo křincžalo.

Duž pať njech je to našche najšwěrnishe přjódšnacže: Knježe Žesu, ja chžu bycž a wostacž žyle twój!

Šamjeń.

M. w B.

Bohnowanje mēra a jednoty.

(F. G. Wežel.)

Šak rjenje je na semi,
Hdyž w žwěrye, jednocže
Šsu bratšja i pschecželemi
We mērye hromadže!

Šak Božim horam cžecže
Tam roža i Šermona,
Šso žohnowanje plecže
Do žwěry bratrowštwu.

Š tym junu nowi rjenje
Šso hēta žionška,
Wšcho i njewólništwu cžehnje
A dušche cžiste ma.

Tak ludy wužwjećene
Do žwětku šastupja;
Šlej, potom štablo jene
Ma jenoh' paštyrja!

K. A. Fiedler.

Khrystus naša pomoz.

(San Falt.)

Ah, tak w njemdrym njewjedrje
 Žołmy smustupuja;
 Nihdže brjoh a wukhow je,
 Kiž kódz wobarnuja.
 Zedyn s nami w nusy je,
 Zedyn, kiž naš schtituje.
 O Khryščezje, tu
 Ty khodžiš na morju!

Raf psched našchim bjeswoczom
 Hwěšdow hwětko hinje!
 Roslemi ho kódzny shtom, —
 Nadžija ho minje.
 Luby Knjes pak wupomha,
 Nam je hwěšda ranischa.
 O Khryščezje, tu
 Eso jsew nam na morju!

Bo njewjedrje radošni
 Dom ho sawróczamy
 A nětk, Stworiczelo, či
 Džafny wopor damy.
 Se rtom, s žylej wutrobu
 Saspěwajezje k čezeczi mu:
 O Khryščezje, tu
 Esy s Knjesom na morju!

Zunu w nusy pošlednej
 Njedaj ho mi nóricz!
 Chzedža žołmy we šmjertnej
 Strachosczzi mje moricz,
 Dha ty pošlicz ruku mi,
 Knjeze, w swojej šmilnosczzi.
 O Khryščezje, tu
 Pšchindž k nam ty na morju!

Surij Bróšk.

Čterpjenja wjedu k Bohu.

(Bofracžowanie.)

Hacž runje wšchšchi inspektar swoje pšchislušnosczje šwěru
 dopjelnowasche, wosta jemu tola někotra hodžinka, w kotrejž móže-
 sche ho w měscze pšchekhodžowacz a roshladowacz. Sara rad wo-
 pytowasche jendželske šahrody, kotrejž běchu pšchi swonknej muri
 Kremla se starych bahnišczejotnych pšchěrowow nastale a kotrejž
 mějachu mjeno Alexandrowske. Pjatnateho augusta chzyšche ho
 tam tež podacz a pšchěndže runje šchěrofu hašu Kitajgoroda. Pšchi
 woknje šlótніка stejo wosta a wobhladowasche šebi te rjane,
 w šchleńczanah kajchczikah sawrjene krašne pjerščezjenje, wuschne
 rynczki, rjeczash atd. Na jene dobo šebi woczzi wutře, jako by chzyš
 jašnišcho widžecz. Teho woło šloži ho na wulki pječzatny pjerščezjeń,
 do kotrehož bě drohi a wulki šmaragd šahadženy a na nim s wul-
 kej wuschitnosczju semjanski wopon wurěšany.

„Šhto? Njejšym ja psched lětami podobny, haj tón šamy
 pjerščezjeń wobšedžil?“ — a šhwatnje wón do jstwy šlótніка
 šastupi.

„S čim móžu či šlužicz, nanko?“ ho šlótnik jeho po
 rušowsku praschesche. Wšchšchi inspektar bě ruski derje nawuknył,
 teho dla jemu w tutej rěči, na pjerščezjeń pokazawšchi, wotmolwi:

„Nanko, pschedaj mi tutón pjerščezjeń; je tola šame twoje
 džěko?“

„Ně, nanko, ja šym jón psched něhdže dwěmaj lětomaj starej
 macžerzhy wotkupil, kotraž jón tehdy šahadži. Wona mēnjescche, so
 budže šo ja lěto šašo wukupicz. Młody Nēmz, kotryž žanah
 pienjes njemējescche a pola njeje šhory ležescche, bě jej tón šamy
 pschepodał. Dokelž pak, runjež stej škoro dwě lěcže šaschlej, hiščezje
 wukupjeny njeje, šym jón wčžera wupožžil, so bych jón pschedał.
 Móžesch jón tunjo dostacz; 100 rublow njeje pschewjele.“

„Dyrbišch je dostacz, haj hiščezje wjazhy, jeliso mje k macžerzhy
 dowjedžesch, wot kotrejž šy pjerščezjeń dostał.“

„To chzu rady; wona bydli w tamnej přecznej hašhy w malej
 šhěžhy, kotraž tał struchla mjes dwěmaj palazomaj stej, so šhawnje
 šhudobu na čžole nošhy.“

Wostajmy wšchšcheho inspektarja w towarštwje pscheczelného,
 dobrocziwého a k šlužbje šwólniwego Rušy a wrócžmy šo něhdže
 tšči lěta do šady.

W špocžatku septembra počinaju rušowszhy semjenjo šwoje
 šyđla na kraju wopušczecz a podawaju šo do městow, hdžez maju
 w šymje wjazhy rošpróščenjom. Tehdy čehnjescche tež šyła šeklerjom
 do Moskwy. W Nēmzach bě we šwojim čžahu tuto towarštwjo
 šeklerjom rady widžene a běšche šebi dobry pschypad tež we wšchel-
 lich rušowskich městach nadobyło. Šeho direktar bě šebi wotmyšlit,
 šhwilu w Moskwe wostacz a bě tam bydlo w Kitajgorodže
 namakał.

Kóždy krócž, hdžž šo hrajesche, mējescche wón wulku šyđu
 pschihladowarjom a dokhody běchu dobre. Teho dla móžescche tež
 šwojich ludži derje placžicz. Wón mējescche mjes nimi wjele na-
 dobnych a šprawných ludži, tola pak tež někotrych šlěpžow a nje-
 docžinkow, kotřiž běchu se šwojim přjedawšchim powošanjom nje-
 špokojni a njemērne, wokoło čžahate žiwjenje bóle lubowachu, dhyžli
 porjadnu džělawoscz. Haj, běchu to tajzhy, kotřiž ša malo hodžinow
 to pschecziniču, šchtož běchu ša žyly tndžeń šašlužili. Šchtyrjo
 mužžy tutych šeklerjom běchu w tutym nastupanju psches jene.
 Najhóršchi mjes nimi pak bě młody, něhdže 20 lět starý, šylny
 rjany młodženz, kotryž pschi šwojim šeklerštwje wulku móž, wuschit-
 noscz a wěštoscz pokazawasche a šebi tež teho dla wulku šhwalbu
 nadoby. Šeho dokhody njeběchu male, tola došahachu lědom
 k picžu a hracžu. Šo žylych nožach wón w šorcžmach šyđasche
 a wšchitko s runje šmyšlentymi towaršchemi pscheczinišche. Pšchi
 tym wón žadławje šelesche, ani do Boha ani do Šbóžnika nje-
 wěrjescche a šhodžescche jeno teho dla do žyrtwe, šo by jejnu
 rjanu twarbu a šnutškný wutwar wohladał.

Husto bě direktar jeho tajkeho hrěšneho žiwjenja dla našwarit
 a jemu prajil, šo šebi na tajke waschnje šbože a Božu hnadu
 nješašluži, ale šo je runy pucz k čžagnemu a wěcznemu štaženju
 wušwolil. Tola šwary, warnowanja a powučženja běchu podarmo;
 direktar bu wušmēšcheny a wot njeho „modleški bratr“ mjeno-
 wany. Husto wón tał hróšne šłowa rěčescche, šo šo kóždy čžu-
 čžimw čžłowjeť se šrudžbu wot njeho wotwobročzi; haj šamo jeho
 njeduščni towaršchojo druhdy mēnjachu, šo dyrbi mjelczecz. Š lětow
 młodosczje hiščezje čžasto šłowo w jich wutrobach šašyncža, kotrejž
 šchepťajo džescche: „Njemolczje šo, Bóh šo njeda ša šmēch mēcz!“

Franz Drawnit, tał našch młodženz rělasche, bě šo žyle wot
 Boha wjeršneho wotwobročil, tał dołho hacž bě šekleť. Runjež
 džej wote dnja do hrěšneho žiwjenja šapadowasche, šdasche šo
 tola, jako by wšchhomóžny Knjes na njeho nješedžbowal; šrowoscz,
 derjehicze, wješeloscz a radoscz dnj jeho tudyhycža porjeńšchachu.

Na krašnym šlónčžnym popoždnyju septembra běšche šo wjele
 tyšaz pschihladowarjom šhromadžilo, šo bychu šekleške šhumschty
 widželi, kotrejž mējachu šo wšchche nich w powěšje na powjasach
 wuwješč. Na dwěmaj powjasomaj rejwaschtej porno šebi lubošnej
 džowzhy direktarja, rjenje wudraščzenej a wupyšchenej, s tajkej wuštoj-
 nosczju a wěštosczju, jako bychu lohke nohi nješhablazju semju pod

Bobu mèle a ja to jima; wulka była pschypadne blawa pschihlowasche.

Wulki powjas bë psches twar, t temu sshotowany, sczehnjeny a na jenym boku 45, na druhim 50 stopow wot semje pschijawantj. Na tón najprjedy direktar sam postupi a pscheindze jón tam a sem; potom kiwny a Franz pschindze jemu napscheczimo. Wobryedza so setkaschtaj. Franz lehny so na powjas a direktar psches njeho pschesfoczi, potom dzjesche kóždy t druhemu kónzej dale. Czischina knjezesche, jako by zyła była morwa była. Tola na jene dobo sta so nastróžliwy sakschit, sa kotrymž pał hnydom justate wjebele plédowasche. Franz bë mjenujzy krótko psched dokonjenjom pucza po sdaču wopaczny stup sczinił a bë t padej pschischol. Tola wosta t schiwaj prawej nohu na powjasu wišajo a tał wišajo t hlomu a t rukomaj wschelake smješne prysle czinjesche. Sa khwilu postany, wróćzi so a dzjesche na powjasu dele, kaž by po runym schpundowanju bëžal. Tute powětrowske khumschty stachu so wschitke bjes poroka, a tež pschi tych, w kotrychž so najbóle bylnošć a móž potasowasche, bë Franz t mischtrom. Jeho czelo sdašche so želesne bycz, hdyž wón wulke želesne kule kaž lohke kulčiczi wyšofo do powětra mjetasche a je potom šebi na khribjet abo na ruzy padacz damasche.

Někotre hodžiny tuta hra trajesche, a wschelle wošoby t mjěschim abo wjetšchim pschypadom wustupowachu. Najwjetšchu khwalbu šebi Franz dobył a t hordej wježelosču wón na powjas stupi, kotryž bë 8 lohczow wot semje pschiczinjeny. Wón pschijawasa druzi krótki powjas wokolo praweje nohi wysche kulkow, hdyž bë prjedy nohu derje samobalil, so powjas do nohi rěšacz njemóžesche; potom pschijawasa jón t napinanemu powjasu. Tež wokolo žiwota swjasa šebi powjas a pusščzi so potom, t hlomu t semi wišajo, dele. Nětko podawachu jemu někotre wóšne kóła a te pschipowěšča šebi na powjas wokolo žiwota. Potom wsa do kóždeje ruki czežu želesnu czežu a pocza so tam a sem czumpacz. Dha na jene dobo pschihlowarjo synk sakschachachu, kotryž mješesche podobnošć t tym, hdyž so něšto rošdrěje abo rostorchnje. Franz torhny t lěwej nohu a chyzsche ju na napinany powjas tyknycz, ale to bë pschepošdže; — powjas, na kotrymž wišasche, so rostorchny a wón padže na kamjenje dele. Szkazkrócny srudny sakschit sarža a t nim smješča so Franzowe žadlawe šakrowanje, kotremuž pał potom jeho bolosna žalosć sczehowasche. Womozne ruki wotwřachu jemu kóła a chyzchu jeho na nosy stajicž, ale lěwa bë psches jene kóła rošražena. Prawa ruka bë wjazy krócž slemjena a t prawym bokom hlomy bë tał njesbožownje na želesnu czežu padnył, so mješesche zyly bok a prawe woło jara franjene. Žalošna mješčenja nastá. Hra bu skónčena.

Mjes pschihlowarjami bėschtaj dwaj wojerštaj lěkarjej, jedyn Němž, druzi Rus, kotrajž t pomozu pschistupischtaj. Najprjódzy chyzschtaj jeho do jeho wobhdlenja donjesč dacz, dokelž pał bėsche to šamo khětro sdalene, wsa jeho wudowa Maruschka Rosdrowa, khuda płokárnicza, do šwojeje maleje khěžki. Wón bu t nej donješeny a pomoz so jemu posščzi. Dolho wojowaschtej smjercž a žiwjenje wo njeho, a šahorjenje ranow jeho móžnje sapschija. Direktar poda wudowje někotre ruble, kotrež mješesche Franz hiščeže dostacz, pschindze kóždy tyždeň junkrócz, so by so sa nim napraschowal, a dari sa Franza něšto pjenjes, so mohła wudowa najnusnišče sa njeho wobštaracz. Jeho wopyt sta so pschezo porědscho a napošledku zyly wumosta. Sa někotre měšazy Moskwo wopuščezi a na Franza wjazy njespomni.

W mješče powjedasche so někotre dny w tych šwójbach, t kotrychž bëchu šwědkojo pschi tutym njesbožu pódla byli, wo njesbožu kelerja, potom bu šabyty. Senož lěkarjej jeho njewopuščezi-

schtaj, tež tehdom niž, hdyž wjedžischtaj, so žanych pjenjes wjazy nima.

Šalle sa poł lěta bë Franz šahojeny. Šuka bë derje, noha pał prosta šahojena. Prawe wočžo bë zyly šhubil. Bohu a lěkarjomaj mješesche so džałowacz, so njebe tež druhe šhubil. — Tola tež stara Maruschka njebudž šabyta, pschetož wona wschitko, schtož lěkarjej wukasaschtaj, hacž na najlěpje wobstara. Šunkrócz bë šahorjenje lěweho woła tał wulke, so so wo to šamo bojeschtaj a wošlepjenje Franza sa wěšte dzeržeschtaj. Tola jeju próžowanie njebe t Wozej pomozu podarmo.

Franzej bëchu wot Boha czerpjenja napołożene, kotrež prjedy nihdy šesnał njebe. Šuka pał wučzi so modlicž — a czerpjenja wjedu t Bohu. Franz mješesche na šwojim bolostnym lěhwje czaša dosč, na to špominacz, schto je w šandžnym žiwjenju czinił, a wěrne želbnyče do jeho wutrobny sacžeže. Wón bėsche modlenie šabył, ale dyrbjesche jo šašo nawuknycz. Najprjedy jeno krótke šdychnjjenja t wutrobny wustupowachu. Potom prošesche Maruschku, so by jemu rusku modlitwu prjódščitala. Tola wona njebe schulu mēla, teho dla njemóžesche czitacz, bėsche pał wjele modlitwow t hlomy nawuknyla. Tešame wona Franzej prjódšpěwasche, hdyž tón na šwojim bolostnym lěhwje šdychowasche. Czasto tež něšto w jeho duschi wo tym wotuczi, schtož bë so jemu w schulšich lětach do njeje sacžisščezalo. Š woprědka tu a tam něšto pobrachowasche; tola husčisšče pschemyšlowanje po czašu wscho hromadu pschinješe, tał so skónčnje zyly schtucžu namaka.

Sdychujo špominasche na róztoju mladosč, na šwoju lohkosmyšliwosč a wulku njedžatownošć, kotruž bë pscheczimo staršimaj wopotasowal. Še žedženjom myšlesche na domowinu, hdyž jemu maczerka lubosč wschu wolu wostajesche. Š Maruschky bë druhu maczer namakal, kotraž so t wulkej wopornosču a se snatej ruskej hósčliwosču sa njeho starasche. Bjes phtanja šamšneho wužitka tež wobaj lěkarjej štkowaschtaj.

Š haprylu pschindze ruski lěkar t njemu, so by jemu božemje prajil; pschetož wón bë t druhemu, daloko we šewjernym mješče ležazemu regimentej pschěšadženy. Franz poda jemu krašny šloty pjerščežen t rjanym šmaragdom t šarunanju jeho próžy. Tutón pjerščežen kasasche pschedacz a mješesche, so dyrbitaj so lěkarjej do dostatny pjenjes dželicž. Wón pał jón njewša. Šónšamny džěň chyzsche jón Franz nětk němškemu lěkarjej daricž, ale tón džesche, so jón ruski lěkar šferscho šašluži, dokelž je tamny husčisšcho pola Franza pobyl a wjazy sa jeho wustrowjenje štkowal, dylili wón. Franz prajesche, so je so to stalo a schto je tamny mēnil. „Dha nješam ja so wot Šušk pschetrečicž dacz. Šchtož wón móže, to chzu ja tež!“ němški lěkar wotmolwi. Tola pjerščežen dyrbjesche so po krótkim t šlotnikej donjesč, pschetož jako bu na dobo němški lěkar do Šětrohrodu pschěšadženy, wumosta podpjeranje tež wot tuteho boka, a Franz njemóžesche šebi šwoju potrebu hiščeže šam šašlužicž. Maruschkyna šašlužba nješasche pał na dlějšchi czaš sa wobaju došahacz.

(Pschich. škónčjenje.)

Wschelake t bliska a t daloka.

— Kaž je šlyšecž, budže wyschnosč knjesa wyschšeho šararja Dalmana w Šuhlandže sa šuperintendentu we Šojerezach postajicž.

— Šakske ministerstwo je so w dlějšchim rošpominanju pscheczimo wopytanju šozialdemokratiskich šhromadžisnow wot wučerjom wuprajika.

— Š Amerizy je wulka horzota, kotraž nětko t nam do nasčesje krajiny pschindže. Duž smějemy horze dny woczłowacz a bohuzel šuchotu, kotraž nadžiju na poradjenje bėrnow pschezo bóle bjerje. Š Amerizy šu sta ludži na wulku horzotu šhorvili.